

laan i saa vid Udstrækning, som det, uden at virke generende i den almindelige Omsætning og Erhvervsvirksomhed, er muligt.

Mindretallet har saa meget mere anset det for paakrævet og forsvarligt at foreslaa de heromhandlede Bestemmelser vedrørende Anbringelse af de i Bankerne indsatte Sparemidler indførte netop nu, som der ved Ændringer i Nationalbankens Oktroj tilvejebringes Mulighed for, at de private Banker fra Nationalbanken vil kunne skaffe sig eventuelt manglende Kapital til Fyldestgørelse af de Krav, der fra Forretnings- og Erhvervskredse vil blive stillet til Bankerne.

Hvis Ændringsforslaget under Nr. 4 bliver vedtaget, maa § 17 i Forslag til Lov om Sparekasser udgaa. Mindretallet forbeholder sig at stille Ændringsforslag herom.

Et andet *Mindretal* (P. E. Hansen og Moesgaard-Kjeldsen) kan frafalde Ændringsforslag Nr. 4 under Forudsætning af, at de Ændringsforslag til Sparekasselovforslaget, som er stillede under Nr. 1, 2, 4 og 8, vedtages.

Et tredje *Mindretal* (Birch) ønsker ikke en Maksimal-Indlaansrente, men har desuagtet ud fra de nedenfor anførte Betragtninger medvirket ved Opstillingen af og deltaget i Indstillingen om et Forslag (Ændringsforslag Nr. 2) om Indførelse af en saadan Maksimal-Indlaansrente i Haab om, at den ved dette Forslag opnaaede Overenskomst uden at skade Sparetanken skal muliggøre en Afslutning af den mangeaarige Strid om Stempelfrihed for Spareindskud i Banker. Mindretallet henviser til sine Udtalelser i Udvalgsbetænkningen over Forslaget til Lov om Banker af 27. Maj 1914 og til sine Udtalelser ved Lovforslagets anden Behandling den 3. Juni s. A. (se Rigsdagstidenden 1913—14, Folketingets Forhandlinger Sp. 5583—96) og erindrer om, at Udvalgets Ordfører paa Mindretallets Anmodning ved den nævnte anden Behandling lovede, at Spørgsmaalet om en Maksimal-Indlaansrente skulde blive optaget til fornyet Drøftelse mellem

Udvalgenes Betænkninger m. m.

Sagens anden og tredje Behandling. Begivenhederne i Landstinget bevirkede den Gang, at Behandlingen ikke blev tilendebragt, men i dette Aars Udvalg er de afbrudte Forhandlinger blevet ført videre. Mindretallet har under disse Forhandlinger paa ny bestræbt sig for i Overensstemmelse med sine Udtalelser i for nævnte Betænkning (Rigsdagstidenden 1913—14, Tillæg B. Sp. 2735—39) at finde et Grundlag, der kunde forlige de modstaaende Anskuelser ved kun at give Stempelfrihed for Kontrabøger til saavel Sparekasser som Banker paa Betingelse af, at der ikke for Spareindskud paa Kontrabog og Indlaansbevis kunde gives en urimelig høj Rente, og det er lykkedes Mindretallet at opstille det fornævnte Mæglingforslag (Ændringsforslag Nr. 2), der har kunnet samle 14 af Udvalgets Medlemmer. Dette Forslag imødekommer det af et Mindretal i Sparekasse- og Bankkommissionen fremsatte Ønske om et Organ, af hvilket der kan „gribes regulerende ind overfor fremkommende Tilbøjeligheder hos visse Pengeinstitutter til gennem en unaturlig høj Indlaansrente at forskaffe sig Indlaansmidler“ (se Rigsdagstidenden 1912—13, Tillæg A. Sp. 2802), samtidig med, at det undgaar den Fare, som et andet Kommissionsmindretal fandt forbundet med at henlægge Maksimalrentens Fastsættelse til det af Kommissionen foreslaaede Sparekasse- og Bankraad (se Rigsdagstidenden 1912—13, Tillæg A. Sp. 2802—04). Dels vil man nemlig ved Ændringsforslagets Bestemmelser om den Maade, hvorpaa Fastsættelsen af en Maksimal-Indlaansrente skal foregaa, skabe et *automatisk* virkende Apparat i Stedet for det tungere virkende Sparekasse- og Bankraad, dels vil Maksimal-Indlaansrenten efter Forslaget nødvendigvis, saaledes som ønsket af sidstnævnte Kommissionsmindretal, blive fastslaaet efter Laanemarkedets Forhold mellem Tilbud og Efterspørgsel.

Mindretallet tror, at Maksimal-Indlaansrenten, hvis Ændringsforslag Nr. 2 bliver ophøjet til Lov, stedse noget nær vil falde sammen med det gennemsnitlige